

okrajna sodišča. Le slovenske naj bodo take listine in vi imate pravico zahtevati, da se vam tudi izlelujejo slovensko.

Bodite narodni in volite v občinske zборе, v deželni in državni zbor le takega človeka, ki je narodnjak, pa ne samo z jezikom, ampak tudi v srečju in v dejanju. Častno je za vas, dragi rojaki, to, da ves čas, kar imamo volitve — govorim o kmečkih občinah — ste volili narodno in nikdar niste izročili ni deželnega, ni državnega poslanstva človeku, ki bi bil naroden nasprotnik ali celo naroden odpadnik.

Slovensko ljudstvo! bodi katoliško, bodi verno! Slovenska domovina in katoliška cerkev bodita ti v tem življenju zvezdi vodnici k časni in večni sreči. Ljubi svojo vero, spoštuj svojo cerkev — zvest boš tudi svojemu narodu. Kdor se pa veri in cerkvi odtuji, ali celo zataji, on ima na prodaj tudi svojo narodnost. Le pogledjmo v vrsto naših narodnih nasprotnikov, zlasti domačih odpadnikov, in našli bomo, da so večinoma tudi nasprotni katoliški cerkvi in sv. veri.

Kako nespametno, pa tudi žaljivo in krivično je vprašanje: Kaj imate od duhovnikov? Od svojih duhovnikov ima slovensko ljudstvo to, da so mu duhovniki rešili in ohranili narodnost in vero. Častno mesto v zgodovini slovenskega naroda ima slovenska duhovščina. Bili so žalostni časi za našo narodnost, bili so časi, ko je bilo celo nevarno, biti narodnjak in svoje narodnjaštvo kazati javno — in temu se ni dosti časa nazaj. Mi stareji dobro znamo, kako se je včasih godilo, zlasti ob volitvah. In kdo ni svoje narodnosti zatajil? Slovenski duhovnik je bil, ki je šel prvi v boj za narodnost, ki je narodno zastavo nesel na volilno bojišče, med tem, ko so drugi svetni — častne izjeme — več ali manj odpadli, volili proti narodu, ali vsaj v nemarno gledali, kako je narodni nasprotnik jemal postojanko za postojanko.

In ta tvoj slovenski duhovnik ti ohranja tudi sv. vero, ki te uči lepega poštenega življenja in te tako vodi k sreči tu in tam. Ta tvoj slovenski duhovnik te uči zvestobe in udanosti do slavne habsburške hiše, do presvetlega vladarja, ki se je opetovano izrazil, da duhovščina je najmočnejši stebel, najzvestejša podpora njegovega prestola in njegove hiše.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Dobovi.

Za župnijo Dobovo so bili dnevi od 18.—26. maja dnevi posebnega veselja in izveličanja, obhajal se je sv. misijon. Ljudje poprej še niso vedeli, kaj je sv. misijon; kajti v Dobovi ga še nikoli ni bilo.

Na prizadevanje sedanjega občje priljubljenega in za božjo čast vnetega župnika, č. g. Antona Pernata, na občjo željo faranov, katere je navdušil sv. misijon, ki se je obhajal v bližnji fari kapelski pred dvema letoma, so prišli k nam dne 17. maja proti večeru lazaristi od Sv. Jožefa blizu Celja, č. g. Janez Macur, Ant. Kovalik, Alojzij Pogorelec in Franc Kitak. Bilo je takrat slabo vreme, mrzlo in sneg je zapal, pot je bila grda. Čez Mostec, po navadni poti, niso mogli božji poslanci, ker je voda iz Save čez cesto stopila, ali prišli so po drugi poti, čez Sela v Dobovo.

Šolska mladina jih je pred cerkvijo v špalirju čakala z učiteljskim osebjem. Domača duhovščina pa je gg. misijonarje lepo sprejela in med veselim zvonjenjem spremljala v cerkev, kjer je bilo vse polno vernikov zbranih. Drugo jutro je bila sv. spoved in sv. obhajilo

za šolarje in za one, ki niso se 18. leta izpolnili. Vseh skupaj je bilo čez 500; 58 šolarjev pa je pristopilo prvičkrat k sv. mizi Gospodovi. Otrokom so posebno lepo in prav po otroško govorili č. g. Kitak. Opravilo je trpelo do poldne.

Popoldne se je začel poduk za odrasle. Č. g. Macur so v jedrnatih besedah razložili, kaj je sv. misijon, kakšen namen ima, ovrgli so vse ugovore zoper sv. misijon, s katerimi napadajo misijone nasprotniki in povabili farane, naj se pridno udeležujejo sv. misijona, ki je toliko koristen in k izveličanju skoro neobhodno potreben. Njih besede so padle na rodovitno zemljo. Prihajalo je čudno veliko ljudij od vseh krajev tako, da so gg. misijonarji pripoznali, da toliko ljudij še niso z lepa videli. Okoli spovednic se je kar trlo ljudij. Iz brežiškega samostana sta pomagala č. oo. Gottfried in Odorik, iz Kapel pa č. g. župnik M. Gaberc.

Čudno je v srce segal glas zvona pokore, ki se je slišal vsak večer. Vse je bilo tiho, in ljudje so pobožno molili. Videli smo, kako se je marsikdo vrgel na kolena, prosil Boga za-se in za druge odpuščenja grehov in pravega spreobrnjenja. V soboto smo imeli dan sprave in Jezusa prosili odpuščanja za vso nečast, ki se mu godi v zakramentu presv. Rešnj. Telesa. O, kako so mladi in stari ljudje jokali na glas in segali so si v roke ter dolgoletna sovraštva poravnali. Skupno smo ponovili krstno obljubo. Čast. gg. duhovniki so imeli pred oltarjem goreče sveče v rokah, g. župnik pa so dali blagoslov s presv. R. Telesom; milo so zazvonili zvončki po cerkvi — zopet glasen jok in — v zvoniku pa so odmevali čarobno zvonov glasovi. Oj, to vam je bilo veselje! V soboto in v nedeljo smo imeli splošno sv. obhajilo. Obhajanih je bilo o sv. misijonu okoli 3000. Gotovo lepo število!

Ali najkrasnejši dan je bil v nedeljo, dne 26. maja, ko je bil sklep sv. misijona. Prišli so tudi č. g. Henrik Verk, videmski dekan, ki posebno ljubijo misijone. V njih navzočnosti je bil blagoslovljen sv. misijonski križ, katerega je kaj lično in okusno izdelal Janez Bogovič, mizar iz Loč, podobo Kristusovo pa mojsterski J. Perko od Sv. Trojice v natorni velikosti. V velikanski procesiji so nesli štiri najpridnejši fantje Kristusovo podobo, belo oblečena dekleta pa so svetila pri procesiji. Na tisoče ljudstva je šlo za njimi in molilo sv. rožni venec na glas, vmes pa se je čula mila pesem od sv. misijonskega križa.

S tem je bil zaključen sv. misijon. Drugi dan popoldne ob 1. uri so nas zapustili gospodje misijonarji. Solznih očij smo se poslovili od njih, zahvalivši jih za njihove nauke in njihov trud. Njih odhod naznanjali so zvonovi. Iz hiš in s polja so prihiteli ljudje na cesto, slovo jemal od dobrih gospodov, želeč jim srečen pot in obilo plačila v nebesih. Da, Bog Vam plati tisočkrat! Bodite prepričani, Vaš trud ne bode ostal pozabljen. Spominjati se Vas hočemo vsaki dan pri sv. maši, pri molitvah, saj nas k temu opominja misijonski križ. Ali česar mi ne moremo, to naj Vam plati mili Jezus, večni plačnik, na priprošnje preblašene Device Marije in sv. Jožefa!

J. S.

Gospodarske stvari.

Uima gorice.

Za kralja Azarija, kakšnih osemsto let pred Kristusom, so Judje pravega Boga zapustili pa malike začeli častiti. Tačas je živel prerok Joel, ki je Jude svaril pred toliko hudobijo ter jim narekaval ostro šibo